

Sygn. akt I UK 406/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania M. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty socjalnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 maja 2015 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 5 lutego 2014 r., sygn. akt III AUa 1912/12,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Katowicach
na rzecz adwokata Ł. K. 120 zł (sto dwadzieścia) powiększone o
kwotę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy
prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Pełnomocnik ubezpieczonego wniósł skargę kasacyjną do wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 5 lutego 2014 r.

Zarzucono naruszenie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie przez nieprzekazanie przez Sąd Apelacyjny nowego żądania skarżącego o przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy organowi rentowemu do rozpoznania, czego domagał się w piśmie skierowanym do Sądu Apelacyjnego z 28 sierpnia 2013 r. zgłaszając nowe żądanie, które dotychczas nie było rozpoznane

przez organ rentowy, co skutkowało w konsekwencji brakiem rozstrzygnięcia w tym zakresie.

Pełnomocnik skarżącego wnioskował o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność, argumentując, że „nieuwzględnienie nowego żądania ubezpieczonego w piśmie z 28 sierpnia 2013 r. pozbawiło go świadczeń z tytułu niezdolności do pracy a w konsekwencji brak środków do życia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność wymaga wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie SN z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Należy jednocześnie podkreślić, że sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający dla przyjęcia skargi do rozpoznania. Mimo bowiem oczywistego nawet naruszenia prawa, wyrok może być prawidłowy (por. orzeczenia SN z dnia: 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49, 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743 i 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

W tym kontekście należy stwierdzić, że skarga nie jest oczywiście uzasadniona. Pełnomocnik skarżącego wskazując na oczywistość naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. nie wykazał, czy, a jeśli tak, jaki wpływ naruszenie tego przepisu miało na wynik sprawy, odpowiednio nie wykazał, że zaskarżony wyrok jest wadliwy.

W kontekście tej sprawy celowym wydaje się również przypomnienie, że odwołanie od decyzji organu rentowego przenosi sprawę na drogę sądową. Z kolei przed sądem ubezpieczony może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do sporu objętego zaskarżoną decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ rentowy nie

decydował (wyrok SN z 9 września 2010 r., II UK 84/10, LEX nr 661518). W konsekwencji, jeżeli ubezpieczony w trakcie postępowania sądowego z odwołania od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty socjalnej zgłosił nowe żądanie o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd nie mógł rozstrzygnąć w przedmiocie nowego żądania.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.

I.n